

гнездото, гдето почива другарката му. Гледа и ѝ шепне:

— Гу-гуш-гук!... Гу-гуш-гук!...

Кукувицата хвърчи от дърво на дърво, кука и пита:

— Тука ли?... Тука — куку! — и търси чужди гнезда да снесе там яйцето си.

Леко е на душите на младите в гората. Радост, смях и закачки се понасят отвред.

— Милке... Милке..., чуваш ли гълъба?... Слушай: Гу-гуш-гук!... Гу-гуш-гук!... — провиква се Младен.

— А ти чуваш ли папунекът?... Слушай го: пу-пу-пукни, — отвърща му със звънлив глас Милка и се смее, та гората кънти.

— Грррр... гррр, — чува се дебел момков глас.

— Их, луди, луди-млади!... — вика булка Стана, зачервена като божур. Тя си спомня миналогодишния Гергьовден, когато и тя е лудеела като тях.

Понася се песен от кръшен момков глас:

„Свети Георги коня кове,
подкови му чисто злато,
а клинци му — бяло сребро...“

Песента се понася на вълни, на вълни и залюлява гората. Всичко живо в миг замлъква и се вслушва.

Отсреща се провикват. И оттам песни и смях долитат...

След малко из гората на тумби, на тумби се нижат моми и момци, обкичени с цветя и венци. Бързат всички нагоре въз баиря. Слънцето им се усмихва и позлатява венците и цветята им.

Сладки звуци на меден кавал трепват леко. Трепват и младите сърца... Скачат моми и момци и залюляват кръшно хоро...

Александър Спасов